muutus kurvaks, vajutas pea lauale ja kuulas liikumatult.

Kui Timsi jälle ringi vaatas, leidis ta, et laulev inimene oli juba kadunud. Lauale oli hüpanud Ahjuli.

„Ma kavatsen nüüd lahkuda, sest olen inimest näinud ja kuulnud. Mul ei ole siin enam midagi õppida," sõnas Timsi.

„Ära mine, jää minu juurde! Talvel on ahju taga palavam kui suvepäikese paistel!"

„Ma lähen, sest olen tüdinud siinsest vangipõlvest. Igatsen jälle soojas öös kaua ja kaunilt mängida."

„Lähed sa siis juba täna?" küsis kilgipreili.

„Täna ma veel ei lähe, sest öises ja niiskes rohumetsas on kardetav rännata. Homme lõuna ajal asun kindlasti teele!"

„Mängi mulle viimast korda veel „Suveöö viimset lendu"," palus Ahjuli. Ja Timsi mängis kuuvalguses säravate tiibade virvendaval helgil kaunilt ja südamlikult. Ahjuli kuulas nukralt ja liikumatult. Võibolla kuulsid inimesedki läbi une seda kaunist mängu, mis ööhämaruses helises inimeste eluruumis. Sel

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 82